

ทูลจริตต่อหน้าที่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๘๙/๒๕๕๖

พ.ร.บ. คຸ້ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๙ (๑) กำหนดว่านายจ้างไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างซึ่งถูกเลิกจ้างในกรณีลูกจ้างทูลจริตต่อหน้าที่ แต่บทกฎหมายดังกล่าวไม่ได้ให้ความหมายคำว่า "ทูลจริต" ไว้ และมีได้ใช้ คำว่า "โดยทูลจริต" ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑ (๑) จึงต้องใช้ความหมายคำว่า "ทูลจริต" ตามพจนานุกรมคือความประพฤติชั่ว โกง ไม่ซื่อตรง โจทก์รับเงิน ๑๐๐ บาท ที่ ว. ลูกค้าของจำเลยนำมามอบให้โจทก์ภายหลังจากที่โจทก์ปฏิบัติหน้าที่ขับรถโพล์กลีฟท์ยกสินค้าให้ ว. ตามปกติเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยไม่ปรากฏว่าโจทก์เป็นฝ่ายเรียกร้องหรือสร้างเงื่อนไขจนเป็นเหตุให้ ว. ต้องมอบเงินดังกล่าวให้โจทก์ กรณียังไม่พอถือว่าโจทก์มีความประพฤติชั่ว โกง ไม่ ซื่อตรง อันเป็นการทูลจริตต่อหน้าที่และทำผิดข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานกรณีร้ายแรง ตาม พ.ร.บ. คຸ້ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๙ (๑) และ (๔) จำเลยเลิกจ้างโจทก์เพราะเหตุดังกล่าวจึงต้องจ่ายค่าชดเชยแก่โจทก์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๕๖/๒๕๕๕

พระราชบัญญัติคຸ້ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๙ (๑) มีได้ให้ความหมายคำว่า "ทูลจริต" ไว้ และมีได้ใช้คำว่า "โดยทูลจริต"ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑ (๑) จึงต้องให้ความหมายคำว่า "ทูลจริต" ตามพจนานุกรมคือ ความประพฤติชั่ว โกง ไม่ซื่อตรง

โจทก์ทั้งสองเป็นลูกจ้างรายเดือน ลักษณะการจ้างมิได้ถือเอาการทำงานในแต่ละวันเป็นเกณฑ์ในการจ่ายค่าจ้าง การที่โจทก์ทั้งสองละทิ้งหน้าที่ไปเล่นเกมสคอมพิวเตอร์ในวันเกิดเหตุระหว่างเวลาทำงานเพียงชั่วขณะไม่ทำให้โจทก์ทั้งสองได้รับประโยชน์เพิ่ม แม้การกระทำของโจทก์ทั้งสองเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงการทำงานไปบ้าง และเป็นผลให้จำเลยต้องจ่ายค่าจ้างโดยไม่ได้รับประโยชน์จากการทำงานเป็นการตอบแทน ก็ยังถือไม่ได้ว่าโจทก์ทั้งสองกระทำทูลจริตต่อหน้าที่ หรือจงใจทำให้จำเลยได้รับความเสียหาย

โจทก์ทั้งสองไม่เคยถูกตักเตือนมาก่อน ทั้งข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของจำเลย ก็มีได้ระบุว่าการละทิ้งหน้าที่หรือหลีกเลี่ยงการทำงานเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานกรณีร้ายแรง จึงถือไม่ได้ว่าโจทก์ทั้งสองฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหรือระเบียบหรือคำสั่งของนายจ้างกรณีร้ายแรง การที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์ทั้งสอง จำเลยต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์ทั้งสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๖๐๕/๒๕๕๖

ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคຸ້ມครองแรงงาน ข้อ ๔๗(๑) ที่บัญญัติให้นายจ้างไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างในกรณีลูกจ้างทูลจริตต่อหน้าที่นั้นตามประกาศกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวมิได้ให้ความหมายคำว่า "ทูลจริต"ไว้ และมีได้ใช้คำว่า "โดยทูลจริต"ตามที่บัญญัติไว้ใน ป.อ. มาตรา ๑ (๑) กรณีจึงต้องใช้ความหมายความคำว่า "ทูลจริต" ตามพจนานุกรม คือ หมายความว่า ความประพฤติชั่ว โกงไม่ซื่อตรง

ส. ซึ่งเป็นลูกจ้างรายวันของจำเลยได้รับค่าจ้างวันละ ๑๕๐ บาทละทิ้งงานไปเป็นเวลา ๑ ชั่วโมง แม้ว่านายจ้างจะต้องจ่ายค่าจ้างในระยะเวลาที่ ส. ละทิ้งงาน แต่ก็เกิดโทษแก่นายจ้างน้อย ยังไม่พอดีถือว่า ส. มีความประพฤติดังกล่าว ไม่ชัดตรง จึงไม่เป็นการทุจริตต่อหน้าที่

คำพิพากษากฎีกาที่ ๕๙๙๔/๒๕๔๑

โจทก์เป็นลูกจ้างรายเดือน ได้รับค่าจ้างเป็นอัตราเดือนละตามจำนวนที่ได้กำหนดไว้แน่นอน และการคิดค่าจ้างรายเดือนมิได้นำจำนวนวันหรือจำนวนชั่วโมงที่โจทก์เข้าปฏิบัติงานจริงเป็นเกณฑ์คำนวณค่าจ้าง ถ้าโจทก์ขาดงานหรือไปปฏิบัติงานสายบ้าง โจทก์ก็มิได้ถูกลดหรือถูกตัดค่าจ้างในวันดังกล่าว โจทก์ยังคงได้รับค่าจ้างรายเดือนเต็มจำนวน การที่โจทก์ไปปฏิบัติงานจริงเวลา ๘.๒๐ นาฬิกา แต่ลงเวลาปฏิบัติงานตั้งแต่ ๖ นาฬิกา แม้เป็นเท็จ แต่เมื่อไม่ทำให้โจทก์ได้รับค่าจ้างหรือประโยชน์อย่างอื่นจากจำเลยเพิ่มขึ้น จึงไม่เป็นการแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น การกระทำของโจทก์ไม่เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ เป็นเพียงการไปปฏิบัติงานสายและรายงานเท็จเกี่ยวกับเวลาเริ่มปฏิบัติงานต่อผู้บังคับบัญชาเท่านั้น ซึ่งไม่ทำให้จำเลยได้รับความเสียหายร้ายแรงการที่เลิกจ้างจำเลยโดยโจทก์ไม่ได้กระทำผิดตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงาน ข้อ ๔๗ (๑) จำเลยจึงต้องจ่ายค่าชดเชยให้โจทก์

โจทก์ไปปฏิบัติงานสายของโจทก์แล้วโจทก์ยังรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาอีก ถือได้ว่าเป็นการกระทำอันไม่สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริต จำเลยเลิกจ้างโจทก์ได้ ไม่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมและจำเลยไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างให้โจทก์ กับไม่ต้องรับโจทก์กลับเข้าทำงาน

คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๘๐๖/๒๕๔๐

โจทก์เป็นลูกจ้างรายเดือน ได้รับค่าจ้างเป็นอัตราเดือนละตามจำนวนที่กำหนดไว้แน่นอน การคิดค่าจ้างเป็นรายเดือนนี้ย่อมไม่มีการนำจำนวนวันและเวลาที่มาปฏิบัติงานมาเป็นเกณฑ์ในการคำนวณค่าจ้างในการมาปฏิบัติงานของโจทก์ ดังนี้ หากโจทก์จะขาดงานไปบ้างก็ถือเป็นเพียงการปฏิบัติผิดระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานฐานละทิ้งหน้าที่เท่านั้น การที่โจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้างรายเดือนลงเวลาปฏิบัติงานกะกลางคืนตั้งแต่เวลา ๑๙.๕๗ นาฬิกา ถึงเวลา ๔ นาฬิกาของวันรุ่งขึ้นอันเป็นเท็จ ย่อมมีผลเป็นการขาดงานไปหนึ่งกะเท่านั้น กรณียังถือไม่ได้ว่าเป็นการกระทำเพื่อแสวงหาประโยชน์ในค่าจ้างโดยไม่ชอบและประสงค์ให้จำเลยได้รับความเสียหายแก่การผลิต จึงไม่เป็นการทุจริตต่อหน้าที่และจงใจทำให้จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างได้รับความเสียหายตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ ๔๗ (๑) และ (๓) การที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยโจทก์มิได้กระทำความผิดดังกล่าว จำเลยจึงต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๖๙๕/๒๕๒๙

โจทก์ใช้สอยลูกจ้างของจำเลยซึ่งอยู่ภายใต้บังคับบัญชาของโจทก์ไปจ่ายกับข้าวให้แก่ร้านขายอาหาร ในเวลาทำงานช่วงเช้าคนหนึ่งและช่วงบ่ายคนหนึ่ง เป็นเวลานานประมาณ ๑๐ วัน เป็นการแสวงหาประโยชน์จากหน้าที่การงานเพื่อประโยชน์แก่ตนหรือผู้อื่น เกินสมควรที่ผู้บังคับบัญชาจะพึงกระทำและเสียหายแก่นายจ้าง ถือว่าทุจริตต่อหน้าที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์ได้ ไม่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม และเป็นการเลิกจ้างกรณีทุจริตต่อหน้าที่ตามข้อ ๔๗(๑) แห่งประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน และกรณีลูกจ้างกระทำการไม่สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยสุจริตตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๓ จำเลยจึงไม่ต้องจ่ายค่าเสียหาย ค่าชดเชย และสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่โจทก์